

Spejdernes Magasin

50. årgang nr. 4

April 1966

KULSØ SPALTEN

Serie 8

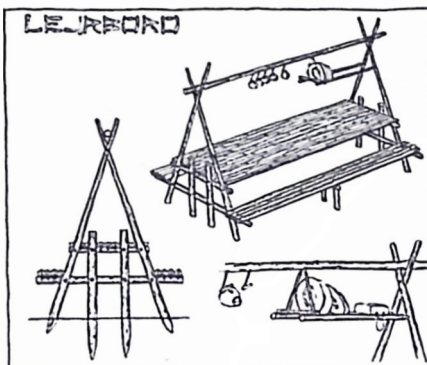
LEJRARBEJDER:

Selvfølgelig kan man også samle lejrarbejderne med kiler og nagler. Hvis I allerede så småt har vænnet jer til de forskellige samlinger, er det nu tiden at vise patruljens ansigt ved divisionsturneringen.

Men gå sindigt til værks. Lav hellere lidt, men godt, og hav jeres lejrarbejder nøje planlagt inden turneringen, helst med mål og det hele.

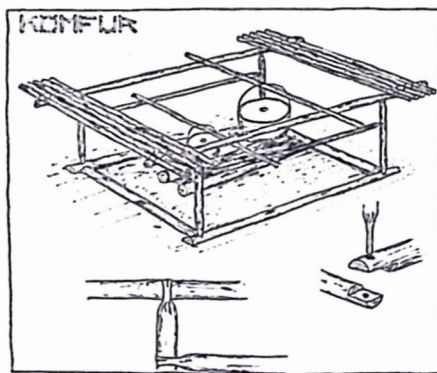
Det viste lejrkomfur er en god, afprøvet model. Den har den store fordel, at man har stille-fra-sig-

plads ved selve bålet. Det gør madlavningen mere hygiejnisk, og man er fri for udtrådte margarinepakker og lignende. Lav den rigeligt stor, så indramningen, der bærer komfuret, ikke brænder.

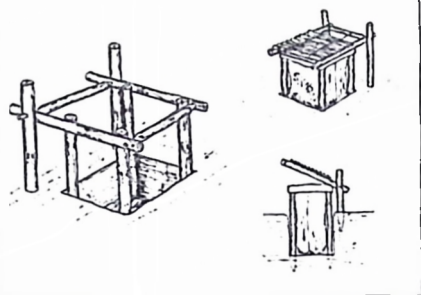

Lejrbordet er af den kendte type. Læg mærke til pælene, der er nedrammet for enderne af bordet. De rammes ned, inden de nagles fast, og forhindrer derved, at bordet rokker. Med bundkiler sættes mange kroge og hylder fast i overliggeren, så der bliver plads til kopper, tallerkener og andet grej.

Affaldsstativet er beregnet til affaldsposer, som vel efterhånden bliver indført overalt. Poser af plastik er bedst.

AFFALDS-STATIV

Posen krænges ud over de fire nedrammede pæle, og låget sænkes ned over.

Værktøjsladen er til ophæng af patruljens værktøj. En sådan lade er næsten nødvendig for at holde styr på det hele, og den vil også gøre sig godt.

Brændeskjulet er lavet på samme måde som værktøjsladen. Lidt luftigt måske, men dog bedre end de fleste.

Læg mærke til hindøvævningen. Der er næsten altid et sted i nærheden, hvor der kan skæres rør. Har man først lært at bruge dem, vil man gå langt for at skaffe dem.

VÆRKTØJS-LADE

I dette nummer:

Lejrsæsonen nærmer sig
Foto: Rasmus Nielsen

Kulsø spalten	62
Ny brandværnsbog	62
Hvorfor fejrer vi påske?	63
Jamborette-masker	64
Opfinderklubben	65
Skilselegning (fortsat fra sidste nr.) ..	66
Opfriskningskursus i førstehjælp ..	68
Otto's patrulje på vandring	69
Matterhorn	70
Vandrerkort og lejrpas	72
Hvad laver de blå pigers	73
Jungle-nyt	74
Spejder-Tidende	77
Æres-siden	79

Ny brandværnsbog

Dansk Brandværns-Komité har nu udsendt en ny udgave af *Vejledning i Brandværn*. Bogen er stadig udformet som en instruktion til brandværnsmærket, men teksten er revideret ganske væsentligt samtidig med, at der er kommet en række nye illustrationer.

Bogen er affattet på et let forståeligt sprog og egner sig glimrende til selvstudium — uundværlig for patruljeførere.

Fås i depotet.

kr. 4,00.

HVORFOR FEJRRER VI PÅSKE?

Det var nok forrige år, at radiofonien morede sig med at spørge forskellige voksne om grunden til, at man fejrede påske. Det var såvidt ikke særlig opmuntrende, de svar, der blev givet.

Man spørger sig selv: Bliver der virkelig så lidt tilbage af menneskers skolegang, som disse tilfældigt udspurgte afslørede? Eller var de tilfældige særligt ubegavede?

Hvorfor fejrer vi skærtorsdag? Aner det ikke! — Hvad ligger der bag langfredagsfridagen? Kender det ikke? — Kender De noget til baggrunden for påskedag? En dame svarede: »Det er vist noget med Jesus Kristus«.

Og det er rigtigt — for som enhver spejder, yngre eller ældre, vel ved, har alle påskens helligdage noget med tømrermanden fra Nazareth at gøre.

Det begynder — det mægtige drama, som påsken i virkeligheden er — med et stille aftensmåltid. En lille flok mænd, med Jesus af Nazareth som midtpunkt, den al interesse samler sig om. Jesu landsmænd plejede ved påske at samles med deres nærmeste til et måltid til minde om udfrielsen af Ægypten.

Nu forvandler Jesus dette påskemåltid, hvor brød og vin — den jævne mands kost — var det man spiste til et måltid, som hans unge venner skulle holde igen og igen for at mindes ham.

Derfor fejrer vi skærtorsdag. Kristne samles hver gang vi holder gudstjeneste om den hellige nadver — aftensmåltidet, som det betyder, — fordi Jesus Kristus venter det af os og vil møde os der.

Men der lå en dyb skygge over den første skærtorsdags aftensmåltid. Jesu lagde ikke skjul på, at hans død var nært forestående. Kun femten-seksten timer efter, at man havde rejst sig fra bordet, hang den 33-årige Jesus af Nazareth naglet til et kors. Dømt til døden af det store råd, dømt til døden af romeren Pontius Pilatus.

Det var en streng kamp han måtte kæmpe igennem, men han kunne til sidst råbe: »Det er fuldbragt«! Derfor fejrer vi langfredag.

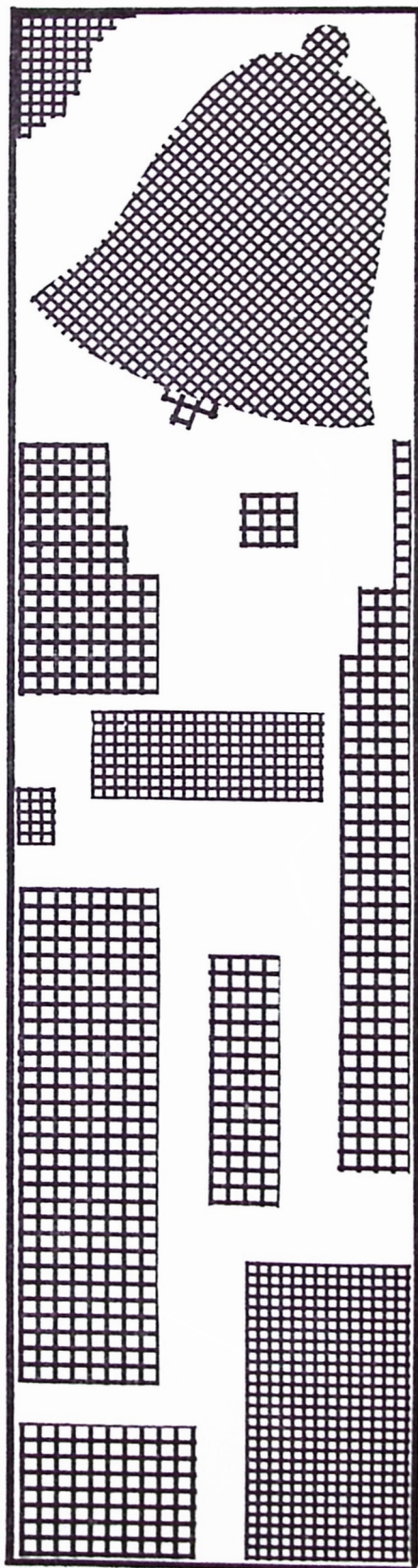
Se, der er tusinder, der som Jesus har talt de religiøse og verdslige magthavere imod, og som af den grund har måttet lide døden. Selv i vore dage forfølges mennesker på grund af deres tro, deres tanker eller race. Om de fleste gælder det, at deres navne glemmes, som sne der faldt i fjor.

Men Jesus Kristus kommer os ved. Grunden: Ja, det er den, at en flok forskræmte disciple blev forvandlet til en flok modige mænd, der trods modstand og forfølgelse gik ud i verden for at fortælle om Jesus Kristus. Og det, de havde at berette, kommer vi også til at tage stilling til med et ja eller et nej.

Hvad var det da, disse unge mænd havde oplevet? En tom grav derude i klippen udenfor Jerusalem. Men så lød der til dem et budskab fra Gud: »I søger Jesus af Nazareth, den korsfæstede; — han er opstanden.«

Derfor fejrer vi påskedag og søndag, fordi det også siges til os: Jesus Kristus er opstanden.

Hil Perche

Ikke fastelavn - men jamborette

De spejdere fra Vikingerne, Heimdal division, som I ser på disse billeder, er ikke ved at forberede fastelavnen, men sommerens store jamborette i Nørre distrikt, København.

Nørre distrikts jamborette har fået navnet Rollo-jamboretten, opkaldt efter en viking med tilknytning til egnen omkring Strandegaard Dyrehave, hvor jamboretten afholdes i dagene 29. juli til 5. august i år.

Lejren kommer helt til at stå i vikingernes tegn, og en af de ting, troppene forbereder, er denne maske, som ses på billederne.

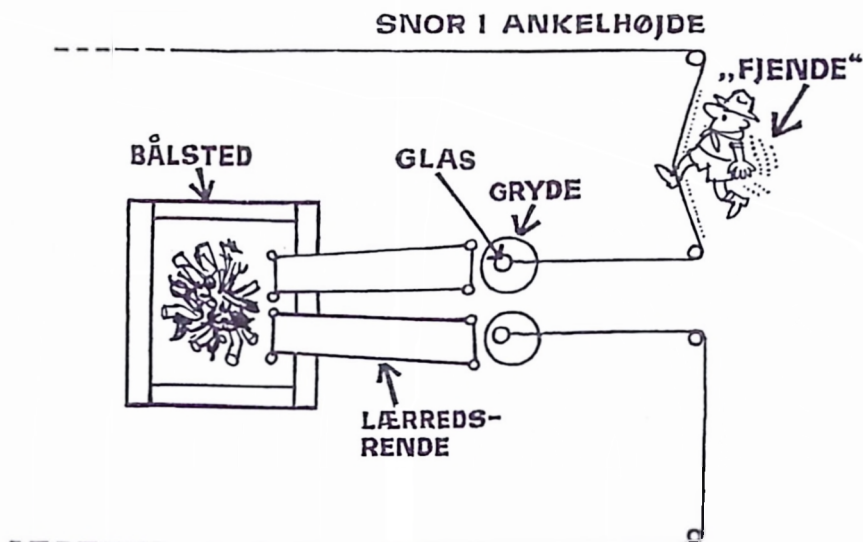
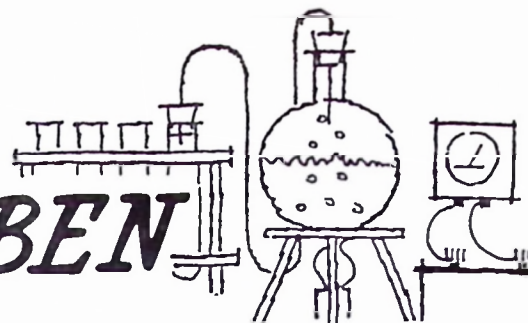
Det bliver et frygtindgydende syn, når de 700 spejdere fra distriktet møder de udenlandske spejdere fra England, Skotland, Holland, Frankrig, Norge, Sverige og Finland til åbningen af lejren ved Troldhøjene, de tre oldtidshøje på lejrpladsen, hvor efter sagnet en viking, hans hest og hans skatte er begravet.

Et særligt indslag i lejren bliver 24 grønlandere fra hele Grønland, som med Sct. Georgsgildernes bistand har kunnet melde sig til lejren.

En lang række udvalg blandt distriktets førere har arbejdet i mere end et år på at forberede lejren, og ofte er teknikken blevet taget til hjælp. F.eks. blev lejrpladsen opmålt af et hold førere med transportable radiosendere, der sendte måleresultaterne til et tegnehold midt på pladsen, så kortet var færdigt, da den sidste radiomelding indgik.

OPFINDERKLUBBEN

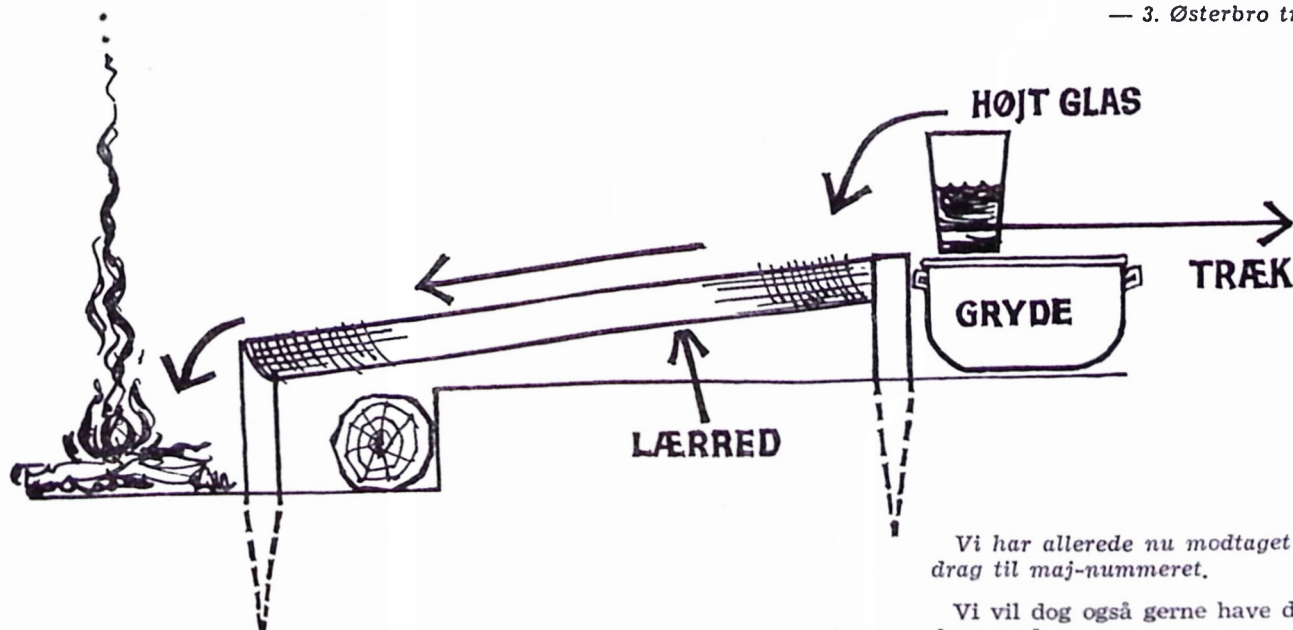
Alarmsystemet CHOK

2 høje krus
Kinesere
Petroleum
2 stk. lærred
Pæle med hul i
Lang, tynd og stærk snor

Snoren spændes gennem pælene i ankelhøjde omkring lejrpladsen og forbindes med bunden af krusene, der står på gryder. Krusene er fyldt med: 1) petroleum og 2) kinesere. Når »fjenden« træder ind i snoren, strammes denne, krusene vælter, og petroleum og kinesere glider på bålet (der ulmer hele natten).

Resultat: Man bliver vækket af knaldene, fjenden kan ses i skæret fra bålet og fjenden får et CHOK!

Indsendt af MaNse
— 3. Østerbro trop.

Vi har allerede nu modtaget 2 bidrag til maj-nummeret.

Vi vil dog også gerne have dit bidrag med,

SKITSE- TEGNING

(Fortsat fra sidste nr.)

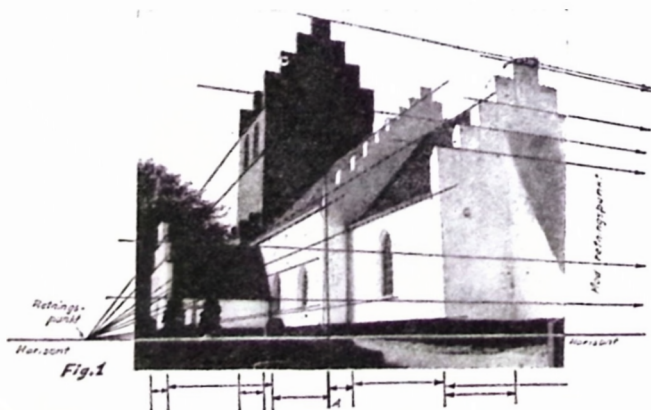
Tekst og tegninger: Gas

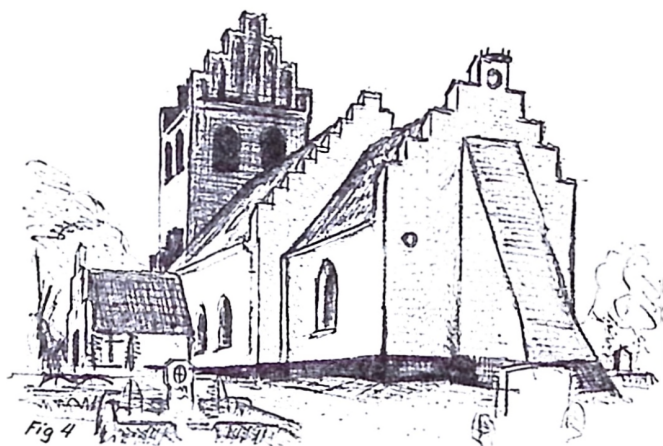
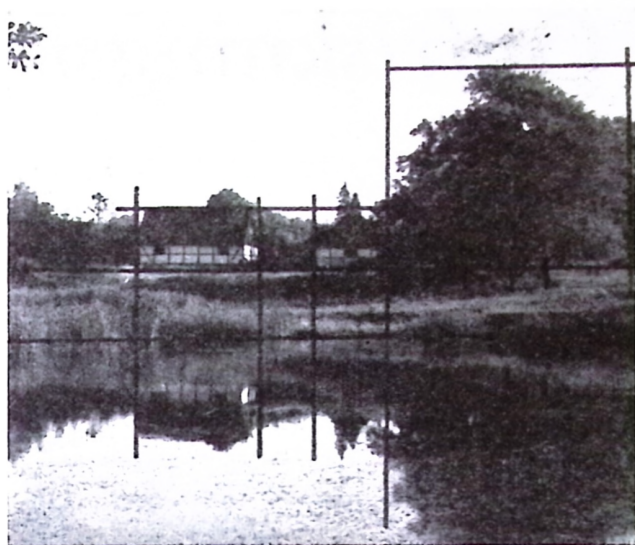
Vi skal i denne artikel se lidt på hvordan den praktiske skitsetegning kan gribes an. Tidligere gennemgik vi nogle af perspektivtegningens grundlæggende principper. Det skal her atter understreges, at mange tegnere udmærket uden at gøre sig disse principper klart; men har man svært ved at tegne, vil en forståelse heraf være til stor gavn. Forståelse er her nøgleordet. Når vi således ikke bruger de angivne regler til, trin for trin at konstruere os frem til et resultat, er det fordi en sådan fremgangsmåde kun lader sig gøre på et tegnebord. En forståelse af perspektivtegningen skal først og fremmest forhindre os i at tegne noget, der klart virker forkert.

Herefter giver vi os i kast med at tegne en skitse af den viste landsbykirke. De på fotografiet indtegnede linier skal tjene til demonstration af, at det i det foregående nummer anførte ikke helt var løgn. En skarp-sindig iagttager vil måske indvende,

at kirkens lodrette linier ikke står vinkelret på horisonten, men udbreder sig i vifteform fra et retningspunkt, der ligger et godt stykke oppe i luften. Dette må jeg beskæmmet erkende rigtigheden af; for at få hele kirken med blev jeg nødt til at hæve fotografiapparatet en smule, hvorved filmens plan, — der jo svarer til tegneplanen, — ikke mere forblev lodret. Derfor fik også de lodrette linier et retningspunkt. Sædvanligvis tænker man sig tegneplanen holdt lodret; det vil vi også gøre i det følgende, således at motivets lodrette linier tegnes vinkelret på horisonten. Forestil dig nu, at vi står foran kirken med et blankt stykke tegnepapir. Således som vi nu betragter motivet, er det muligt at foretage et skøn over, hvor horisonten ligger, selv om vi ikke kan se den. Som du nok husker, skal horisonten på tegningen ligge der, hvor vi tegner de ting, der i motivet har samme højde som vore øjne. Da vi

står lavt i forhold til kirken, må horisonten også komme til at ligge lavt på tegningen. Vi starter derfor med at tegne en vandret hjælpelinie på papirets nederste del; det er horisonten. Da det er en hjælpelinie, tegnes den kun svagt ligesom alle de følgende. Herefter vil vi indtegne alle motivets lodrette linier og støder straks på et problem; Hvordan skal vi indtegne de lodrette linier med de rigtige indbyrdes afstande? At kunne nedtegne dette straks fra starten kræver megen øvelse; indtil vi når så langt, må vi måle os frem. Da denne fremgangsmåde er en del besværligere, skal øvelsen nok komme på grund af den såkaldte »sunde dovenskabs princip«. Måleinstrumentet, vi benytter, er simpelthen tegneblyanten; den anvendes således som det er vist dels af spejderen ved overskriften, dels på fig. 2. Det mål, vi finder på blyanten, afsættes direkte på tegningen; det er stærkt afhængigt af, hvor langt fra øjet

blyanten holdes. Denne afstand må vi fra starten fastlægge ved et skøn over, hvor stort motivet ses i forhold til tegnepapirets størrelse. Når først denne afstand er valgt, er det naturligvis meget vigtigt, at vi holder tilnærmelsesvis samme afstand ved samtlige efterfølgende målinger. Derfor kan man som spejderen binde et knobbånd fast til blyanten og med en knude markere afstanden. Vær imidlertid opmærksom på, at metoden kun er helt nøjagtig, når blyanten holdes direkte frem. Det væsentligste er, at blyanten holdes i tegneplanen (sammenlign med fig. 6 og 7 i den foregående artikel).

Vi vælger nu en lodret linie midt i motivet — f. eks. den der er mærket »A« — afsætter denne vinkelret på horisonten midt på tegnepapiret. Ud fra denne linie måles så afstandene til de øvrige for motivet væsentlige lodrette linier, og de ind-

Opfriskningskursus i førstehjælp

„DA MIN LILLESØSTER BRÆKKEDE BENET FIK HUN GIPS PÅ.“

Tekst: Sifon
Tegning: Gas

ØRNEPATRULJEN PAA SPORJAGT

Hele Ørnepatruljen er i færd med at tage *Sporjæger*. Søndagsturen går til de store skove, hvor man — bevæbnet med en sæk gips — ihærdigt afsøger skovbunden for dyrespor. Hannibal er klatret op i et højt træ for at spejde efter vildt. Men ak — træet er gammelt, og en trasket gren er skyld i, at han meget hurtigt kommer ned igen. Da de øvrige har fået stablet ham på benene, ømmer han sig voldsomt og klager over smerter i den ene ankel.

Hvad vil du gøre?

(se svaret side 79)

tegnes alle vinkelret på horisonten. Man kan eksempelvis måle de under fotografiet angivne afstande og af-sætte de tilhørende linier. Herefter skal de lodrette liniers højder be-stemmes, og her benytter vi samme metode. Det er jo faktisk muligt med nogen tålmodighed at måle sig frem til hele tegningen. Med det kendskab vi har til perspektivteg-ningen, spares vi imidlertid for en del af dette arbejde og måler kun nogle enkelte for motivet karakteri-

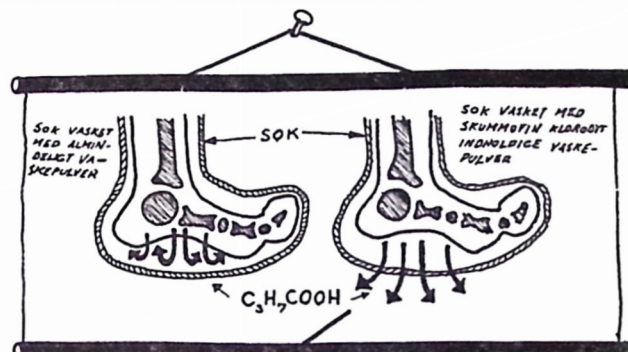
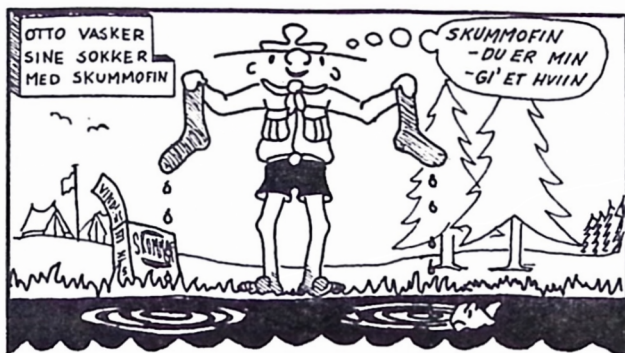
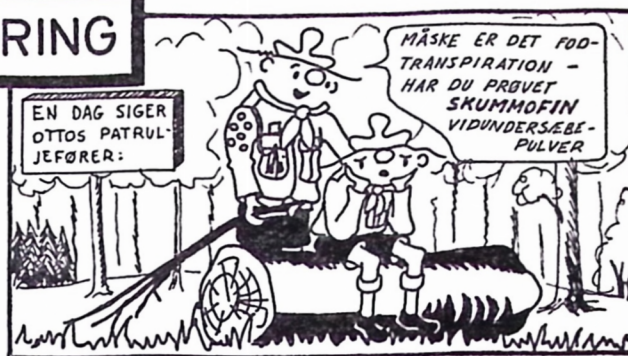
stiske højder; f. eks. dem der er an-givet på fig. 3. (Flere højder er i hvert fald ikke nødvendige.) Da det er nemt omtrentligt at bestemme placeringen af det venstre retnings-punkt, og det højre ligger så langt ude, at vi blot husker på, at de her-tilhørende vandrette linier skal ud-brede sig i vifteform om horisonten, bestemmes de resterende højder nu, når vi indtegner de vandrette linier. Således f. eks. højden mrk. »B«. Der-paa tager det ikke lang tid at fær-

diggore hjælpelinie-»skelettet« så langt, som det er vist i fig. 3. Hjel-pelinierne er her trukket meget kraftigere op, end det er nødvendigt. På grundlag af dette skelet tegnes skitsen (fig. 4) færdig. Først skitseres en evt. forgrund (gravstederne), og alle konturerne trækkes kraftigere op. Tegningens perspektiviske virk-ning kan forøges, hvis de linier, der i motivet er tættest på os, trækkes kraftigst op. Også skyggepålæg og skravering kan fremhæve perspekti-vet; her er det vigtigt, at dette fore-tages således, at skitsen kommer til at give et rigtigt indtryk af de ma-terialer, hvoraf de pågældende fla-der er lavet. Sammenlign f. eks. kir-ketagene med -tårnet.

Skitsen, således som den fremgår af fig. 4, må vel siges at opfylde det mål, vi satte os, nemlig med for-holdsvis få streger at give et godt udtryk for, hvordan det ser ud på stedet, hvorfra skitsen er hentet. Selvfølgelig kan der arbejdes videre på den; imidlertid ville vi så forlade skitseringen og komme til den egentlige tegning, et felt der stiller meget større krav til udstyr og teg-neteknik, hvorfor vi erklærer os for tilfredse.

Skal vi tegne en skitse, hvor land-skabet er en mere dominerende del af motivet, støder vi på den vanske-lighed, at motivet nu ikke indehol-der dominerende rette linier, som kan udmåles efter den tidligere be-skrevne metode, der hvad angår muli-gighed for korrekt indbyrdes place-ring af motivets dele er de bedst tænkelige. Imidlertid er metoden meget tidskrævende, hvorfor vi her prøver at tænke os en del lodrette og vandrette karakteristiske linier indlagt i motivet — se fig. 5. Nu kan vi bruge vores målemetode og ind-lægge hjælpelinierne på tegnepapi-ret. Herved får vi en udmærket støt-te til indtegningen af motivets bug-tede linier. I hjælpelinieskelettet indtegnes hovedsageligt konturerne af motivets dele (fig. 6). Da gården er på så stor afstand, at perspektiv-virkningen ikke bliver udpræget, gør vi ikke noget stort nummer her-udaf, men husker blot på, at de vandrette linier skal udbrede sig i vifteform fra retningspunktet på ho-risonten. (På fig. 6 er horisonten den rette linie, der kan trækkes mellem pilene). Herpå må vi forsøge at få det tredimensionale i motivet frem ved skraveringer, optrækning af

OTTOS PATRULJE PÅ VANDRING

PRØV SELV SKUMMOFIN!
PRØV FØRST I DEPOTET!

konturer og indlæggelse af skygger. Ved landskabstegning er det meget vigtigt, at skraveringerne ikke bliver misvisende. Sammenlign således (fig. 7) sivene, græsmarken, løvtræerne, grantræerne og stråtaget. Vi kan også opnå en tredimensional virkning ved at bruge bredere — ikke nødvendigvis kraftigere — streger i de dele af motivet, der er tættest på os. Noget af det vanskeligste at tegne er træer. Det kan være til hjælp at indtegne stammerne og hovedgrenene som hjælpelinier, selvom de ikke senere skal trækkes op. Den bedste hjælp til brug ved tegning af

træer er imidlertid et solidt kendskab til woodcraft. Kyndige herudi vil vide, at ikke alle træer ligner omvendte riskoste. Den måde, hvorpå stammerne vokser og forgrener sig, er karakteristisk for den pågældende træsort, et kendskab hertil vil lette skitseringen.

Det har været hensigten med disse artikler at demonstrere to ting, dels at selve tegningen — det at føre blyanten på papiret — er den mindste del af problemet, dels at hovedvanskeligheden ligger i at kunne opfatte motivet på en sådan måde, at man kan omplante det fra den

tredimensionale virkelighed til det flade tegnepapir. Sidstnævnte kan opnås ved en forståelse af perspektivtegningen, førstnævnte kræver lidt øvelse.

Til slut lige et par ord om materialerne. Blyanten bør være forholdsvis blød — f.eks. hårdhed HB, tegnpapiret bør være stort — ca. »Magasinets størrelse. Ofte ser man spejdere tegne på noget der har lighed med bagsiden af en krøllet købmandsregning. Et viskelæder er også en udmærket ting, når det anvendes med måde. Her kan de nyligt fremkomne plastik-viskelædere anbefales.

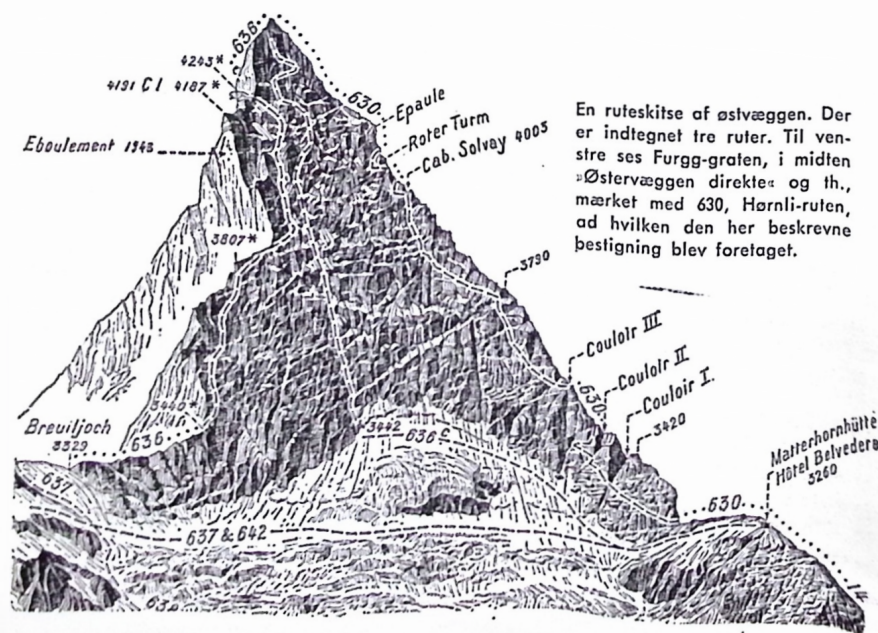
Jens Krogh beretter her om en bjergbestigning af Matterhorn foretaget i sommeren 1965 sammen med Niels Clemmesen — begge tidligere medlemmer af Gjentofte Klan.

Enhver bjergbestiger, der har set Matterhorn, får før eller siden lyst til at bestige det. Sådan gik det også mig, da jeg for fire år siden første gang kom til landsbyen Zermatt i det sydlige Schweiz og så den vældige, stejle klippepyramide rejse sig mod skyerne. Efter at have observeret ruten på nærmere hold, blev jeg dog klar over, at det ikke ville være klogt at gå løs på bjerget med et klatrekursus i Kandersteg som eneste forudsætning. En spadseretur på kirkegården i Zermatt bestyrkede dette indtryk.

Det år besteg min klan og jeg mange af toppene omkring Matterhorn, og vi havde lejlighed til at iagttage bjerget fra alle sider. Det har form som en 4-sidet pyramide, og væggene vender lige mod de fire verdenshjørner. Mest overvældende er sydvæggen, fra hvis øverste, overhængende del store stenskrud uafbrudt tordner i dybet. Det blev længe regnet for selvmord at forsøge sydvæggen, og først for få år siden lykkedes det to italienere at bestige

MATTERHORN

den, idet de ved at starte meget tidligt nåede op under det øverste overhæng, inden solen begyndte at løse de fastfrosne sten. — Hver væg og hver kant på dette bjerg har sin egen spændende historie, hvor dristighed og udholdenhed desværre alt for tit er blandet med ulykke og død.

Sidste sommer vendte jeg tilbage til Matterhorn med en af mine venner. I de mellemliggende år havde vi besteget mange høje bjerge, og til Zermatt nåede vi efter to ugers barske højture i Syd- og Centralschweiz. Vejrudsigten var nogenlunde for den følgende dag, derefter dårlig. I flyvende hast pakkede vi vore små rygsække: ekstra vanter, ekstra sokker, ekstra snørebånd,

proviant, pandelamper, gletschjern, klippehager, reb o.s.v. Med isøkserne i hånden nåede vi godt forpustede og gennemsvædte den sidste tur med svævebanen den aften. (Rigtige bjergbestigere bruger altid svævebane så langt som muligt).

Fra svævebanens endepunkt var der et par timers vandring til hytten på nordøstgraten, som vi nåede netop da solen svandt under horisonten og farvede alle toppene ildrøde. Efter aftensmad gik vi til køjs, dog ikke førend alt var pakket og lagt parat.

Klokken tre bliver der liv i hytten. Der er mange bjergbestigere, der skal af sted. De første, der starter, er to tavse fyre i knaldrøde ano-

rakker. Værten kender dem tilsyneladende, for han spørger den ene: »Nå, hvad gælder det så i dag?« »Nordvæggen«, lyder svaret; så forsvinder de to ud i mørket.

Vi vil gå ad nordøstgraten, den vej, som førstebestigerne valgte for 100 år siden. Ca. 200.000 mennesker har siden da gjort turen, og det første lette stykke er der da også tydelige spor efter dem. Men snart bliver det sværere. Før en lille, ca. 20 m høj væg tager vi rebet på. Vi har kun een isøkse med, og den spænder vi fast på en rygsæk, så den ikke er i vejen. — Klipperne er tørre og faste, og snart er vi et godt stykke oppe i østvæggen, hvor den er mindre stejl. Langt under os lyser gletscherens hvide sne svagt.

Fra graten løber tre kløfter ned i østvæggen. Den første krydser vi for at stige op gennem den anden. Efter et stykke vej bliver kløften meget stejl, og vi forlader den til venstre igennem en »kamin«, en klippespalte, hvis vægge er 1—1,5 m fra hinanden; ved kaminklatring støtter man ryggen mod den ene væg og fødderne mod den anden. Øverst må vi helt ind i bunden af kaminen, fordi den er spærret af en nedfalden blok.

Solen står op, og snart er alle klipperne behageligt varme. Vi smider anorakker og islændere og klatrer videre i skjorteærmer. Snart

Langs graten. Klipperne er stejle, men grebene er gode, omend noget løse.

Lige under Solvay hytten. Over hytten ser man spidsen af Det røde Tårn, til venstre herfor ligger skludergraten, og højt til venstre ligger toppen. Himlen er meget mørk, da billedet er taget næsten lodret opad.

Topgraten med mindeskorset på den italienske side

langs graten, snart lidt inde i øst-væggen går ruten opad uden større vanskeligheder. Ved et stort »taarn« på graten finder vi resterne af den gamle hytte. Der ligger en meget stor og tung bjælke, som en meget stor og energisk mand må have slæbt herop engang. Herfra krydser vi langt ind i østvæggen; det er ved at blive stejlere, og iblandt maa vi sikre med rebet, så kun een af os kan klatre ad gangen. Det er selvfølgelig langsomt og besværligt, og man skal kun gøre det, når det er nødvendigt. Hurtighed er i bjergene ofte det samme som sikkerhed. Hastværk kan derimod blive skæbnesvangert.

Påny klatrer vi op mod graten, denne gang over en stejl og glat væg, som kaldes den nedre Moseley-plade. Kort efter århundredskiftet omkom her en amerikansk læge ved navn Moseley da han forsøgte at bevise, at han kunne klare sig uden sikringsreb. Lige over Moseley-pladen når vi Solvay-hytten, et lille blikskur, som under store vanskeligheder blev opført i 4007 m højde for midler skænket af den belgiske stål-magnat, efter hvem hytten er opkaldt. Den må dog kun anvendes i nødsfald. Hytten ligger på gratkanten, og opad overrager den af et stejlt tårn af rødlig klippe. Dette kan overklatres, men vi omgår det og når atter op på graten, som nu fører os lige op til »skulderen«. Over en stejl sneskrænt når vi toppen af skulderen; der er allerede hugget gode trin i isen, så vi får ikke brug for vores økse. Fra skulderen ser vi for første gang ned over den vældige nordvæg. Den er sort og truende, og vældige hængegletschere dækker

den. Langt inde i væggen får vi øje på de to bjergbestigere, som klamrer sig til væggen som fluer. Det er i hvert fald ikke mod, de mangler. —

Fra skulderens top går det nemt. Der er anbragt faste reb, som sikkert fører os til den øverste sneskrænt.

Nedfiring med Dülfer-metoden over et af de stejleste steder. Ved nedfiring kan man spare megen tid — hvis man behersker teknikken.

Endelig, efter 4½ time er vi på toppen, 4477 m over daglig vande. For vore fødder ligger landskabet udbredt som et kort i den blændende sol. Langt under os stryger en formation af sølvskinnende jetjagere op gennem dalen.

I denne højde er der meget koldt, og vinden piber over topgraten. Vi bliver der kun få minutter, så spænder vi vore tolv-takkede gletscherjærn på støvlerne og begynder nedstigningen. Ned over rebene firer vi os hurtigt, mens gletscherjærnene slår gnister af klipperne. Længere nede tager vi det mere med ro. Enhver bjergbestiger ved, at næsten alle ulykker sker på nedstigningen. Neden for sneskrænten lægger vi jærnene, firer os over Moseley-pladerne, og et par timer senere kaster vi det sidste blik på Matterhorn fra svævebanen, som bringer os til Zermatt. De varslede sneskyer er allerede ved at samle sig om toppen.

KORPSKONTORET MEDDELER: VANDREKORT OG LEJRPAS

Enkeltvandrerkort. Ethvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan på korpskontoret få udstedt vandrerkort mod indsendelse af foto (pasformat) samt kr. 4,00. Følgende oplysninger bedes givet: Navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby og korpsmærkenummer samt afdelingens navn.

Lejrpas. Det vil almindeligvis ikke være hensigtsmæssigt for en trop eller patrulje at benytte offentlige lejtpladser, men hvor dette i særlige tilfælde er nødvendigt, skal føreren være i besiddelse af lejrpas.

Efter samme regler som for vandrerkort udsteder korpset såvel enkelt- som lederlejrpas. Enkeltlejrpas koster kr. 2,50 og lederlejrpas kr. 2,00. (Sidstnævnte uanset antal deltagere). Også patruljeførere kan få lederlejrpas.

SKOVMÆND

Redigeret af Bjørn Glyng

Hvad laver „de blå piger”?

En seniorfører beretter om D.D.P.'s „Skovmandsarbejde”

En dag kommer et ganske uventet brev ind ad døren. Man river det i hast op, læser det igennem, først hurtigt, men derefter ganske langsomt, så hvert ord siver ind i bevidstheden. Hvad er det dog, der står? Sådåb bare: »Hvad laver I i jeres arbejde med de 16—18 årige piger?» Hjernen slår et ekstra sving, men lidt efter kommer man til sig selv igen. Ja, hvad laver vi? Det er det, jeg vil prøve at uddybe lidt på de følgende linier.

Først er det vel på sin plads at sige et par ord om selve opbygningen inden for Det danske Pigespejderkorps.

Vore yngste medlemmer, »Blåmejserne«, er fra 8—11 år. Dernæst har vi spejderne på 11—16 år.

Så bliver spejderen 16 år, og hvad så? Hun er på dette tidspunkt måske under uddannelse og har ikke den tid, der kræves, for at være patruljefører, men hun vil alligevel ikke undvære spejderarbejdet. Derfor kan hun gribe chancen og gå over i seniorpatruljen, hvor hun møder andre piger på samme alder.

En seniorpatrulje holder normalt møde en gang hver fjortende dag og

tager på tur eller week-end mindst 1 gang hver anden måned.

I korpset har vi en pjece der hedder »Seniorarbejdet«, som omtaler forskellige arbejdsgræne, (vi kalder det *specialer*), som gruppen kan arbejde med.

Når de krav, som specialerne omfatter, er opfyldt, må seniorspejderen bære »specialebåndet«, et gult bånd med kulørt trekløver (kuløren afhænger af specialens art).

I det følgende vil jeg fortælle lidt om nogle af kravene til de 7 specialer, vi har:

DRAMATIK:

Kravene til dette speciale omfatter bl. a. kendskab til danske dramatikere, forskellige former for teater, digte og digtere o. s. v. Desuden kræves, at man kan tilrettelægge og lede et lejrball, læse op, både prosa og poesi og dramatisere sange og historier.

For den gruppe, der interesserer sig for dette speciale, er der et væld af muligheder, for ingen siger, at man skal holde sig slavisk til disse punkter. Jo mere man gør ud af både dette og de andre, jo større

glæde får man af at arbejde med dem. Gruppen kan f. eks. tegne abonnement til et teater, de læser og diskuterer bøger og forfattere, de indstuderer selv skuespil til møderne, og de strækker sig måske så vidt, at de også arrangerer og afholder spejderfester, hvor alle deres talenter kommer til udfoldelse.

ORIENTERING:

Et lidt mere spejderpræget materiale er orientering. Her er det selvfølgelig obligatorisk, at man er fuldstændig hjemme i brug af kort og kompas, både om dagen og om natten. Kortforstørrelser skal være barnemad. Alle kortsignaturer kan man i søvne, og et orienteringsløb i afvekslende terræn er den rene svir. — jo mere afvekslende jo bedre.

Til møderne arbejder man med den teoretiske viden; men den praktiske erfaring kan kun opnås ved træning og atter træning. Her er det en god idé at invitere andre seniorpatruljer (både piger og drenge) med, da det i høj grad ansporer, når der er konkurrence med i spillet, især hvis det er fremmede.

(Fortsættes side 76)

JUNGLE-

NYT

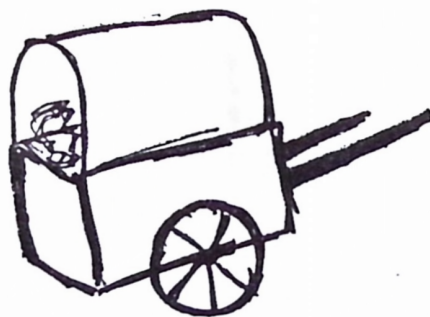

Nu skal I høre om nogle ulveungers sommerlejr:

SOMMERLEJREN 1965

Vi skulle til Højris ved Vegger. Vi kørte derned kl. 9. Da vi kom derned, skulle vi hente drikkevand og rejse teltet. Så tog vi vore madpakker. Vi skulle i seng om aftenen kl. 21. Der skulle være ro kl. 22. De, der ikke kunne sove, skulle hente brænde. Vi faldt først i søvn kl. et. Næste morgen skulle vi op kl. 7,00 og have havregrød og bagefter morgenparade. Bagefter skulle vi vaske op. Så skulle vi ud på et løb. Om aftenen skulle vi til lejrbrål. Da vi havde været dernede i en uge, skulle vi hjem.

Hilsen fra Keego og Phao, Gul bande.

SOMMERLEJREN 1964

Da vi kom til Hvalpsund, skulle vi dreje til venstre, og da vi havde kørt et stykke, skulle vi dreje til højre ned ad en markvej. Der kunne vi se en åben plads, hvor vi stillede bilerne. Så skulle vi ned på en gård, der stod vores prærievogn med bagage og telte. Det varede noget med at stille teltene op. Der var tre telte, et til hver bande, og førerne havde også nogle små telte. I det ene telt var der gryder og spisegrejer. Den første dag havde vi køkkenvagt, næste dag skulle vi hente brænde oppe i en lille skov. Det var små grene. Næste dag havde vi vandvagt; det skulle jo gå efter tur. Om morgenen fik vi havregrød. En aften måtte vi gå ned i vaskehuset for at tage brusebad. Vi skulle i seng kl. 8, og der skulle være ro kl. 9.

Sambhur, Grøn bande.

Junglevisdom

»Sid stille og tænk dig om. Kom med en plan.« Sådan siger Bagheera, og dermed mener han, at du skal tænke dig godt om, før du gør et eller andet, så kommer der et bedre resultat ud af det, du foretager dig.

Her i vinter, hvor vi har haft så megen sne, har mange ulve været ude at kælke på søndagsturene. En ulveunge har sendt os denne tegning af kælkende ulve.

Månedens 30 km ture

Hele 1. Stenløse flok startede på vores 20—30 km tur søndag den 7/11. Turen gik gennem Slagslunde ska vtil Buresø, hvor vi spiste vores mad, inden vi skiltes, så de under 10 år kunne komme hjemad. Vi andre fortsatte gennem Ganløse Egede hvor vi bl. a. så nogle vældig høje træer, der var blevet kløvet næsten helt igennem af lyn. Turen gik videre over Slagslunde by; da vi kom forbi Akelas forældres hus, var vi heldige, for her vankede der dejlig varm the med franskrød og basses, inden vi tog de sidste 6 km, og det var 6 meget trætte, men sejrstolte ulveunger der nåede hjem til lokalet kl. ca. 17,15.

Raksha, 1. Stenløse flok.

På dette billede ser I nogle ulve fra 1. Herlev flok. Kan I se, at det er ulveunger? De ligner mere vikinger, og det er da også meningen. De

er vilde vikinger, der er ved at indtage Colleruphus. Er det ikke nogle flotte dragter, de har på?

Lille ulv

Prøver at binde et Råbåndsknob

Blev det rigtigt???

I vil møde, lille ulv" igen i næste nr. -

KADETTRÆNING:

Når vi har seniorer, er det for at holde på de store spejdere, og hvorfor gør vi det?

En af grundene er det forfængelige håb, man nærer, om afløsere på forerpesterne. For at kunne gøre det er det nødvendigt at lære seniorerne, hvordan man leder en flok eller trop, og her har vi kadettræningen (forberedende førertræning).

Træningen varer normalt to år og er opdelt i en førertræning og en personlig træning. I den tid lærer seniorspejderen, hvordan man leder en flok eller trop. Punkterne i førertræningen indeholder bl. a. mødeteknik, instruktionsteknik, gennemgang af provestof for spejdere og blåmejser, lege, administration og økonomi, tilrettelæggelse af lejre, internationalt spejderarbejde.

Den personlige træning indeholder bl. a. lov og løfte set fra et voksent synspunkt, primitiv lejrspport, kulturel orientering, taleteknik, diskussionsteknik, orientering, wood-craft, sundhedslære, kvindelige færdigheder og kendskab til andre ungdomskorps.

I det sidste halve år virker seniorspejderen i en fremmed trop eller flok som medhjælper og får herigenem indblik i den praktiske førergering.

Foruden de tre nævnte specialiteter har vi *Fremmedfører, Lejrspport, Naturkendskab og Internationalt Pigespejderarbejde*. Om det sidst nævnte speciale kan jeg lige nævne, at gruppen, hvis den har fuldført det tilfredsstillende, får tilsendt et diplom fra verdensorganisationen.

Dette var specialerne, men vi har også noget, der hedder arbejdsstof.

Af arbejdsstoffet kan nævnes:

VORT SAMFUND

Herunder kommer punkter som de politiske partier, økonomi og forvaltning, socialforsorg, kirke og kommune. Meningen med dette arbejdsstof er at åbne seniorernes øjne for, hvad der sker rundt omkring dem. Det lyder måske tørt, men får man fat i de rigtige personer, kan det være endog meget interessant, og emnet omhandler jo ting, som enhver borger bør have lidt kendskab til.

VORE HJEM

Er også et arbejdsstof med kød på; dog sikkert mest for piger, for hvor mange drenge interesserer sig for gardinstoffer o. lign.?

Emnet omhandler boligindretning, farvesammensætning, budgetlægning, tekniske hjælpemidler i hjemmet, påklædning, husholdning, madlavning, syning og alt, hvad man ellers har lyst til at kaste sig ud i.

TALE- OG MØDETEKNIK

Hvor tit har man ikke tænkt: »Hvor ville jeg gerne sige, hvad jeg mener om det og det; men hvordan skal jeg begynde?« Og så bliver det sjældent til mere; men det kan det blive. Lær tale- og mødeteknik! Arbejdsstoffets hovedpunkter er talerkursus, mødeteknik, diskussioner. I begyndelsen er det »læreren«, der fører ordet, men lidt efter lidt bliver spejderne hevet med, og pludselig en dag kan de rejse sig og sige noget i en forsamling uden hverken at rødme eller stamme. De er ligeledes blevet i stand til at gennemføre et møde og lede en diskussion. Det er dog ikke noget, der gøres på 14 dage.

Dette var lidt om seniorprogrammet i D.D.P. I seniorgruppen skal der dog mere til: nemlig møder, hvor man bare hygger sig og taler løst og fast over en kop the. Måske debatteres små problemer, måske er der sjove oplevelser. Der er i hvert tilfælde en masse at få tiden til at gå med.

SAMARBEJDE MED DE ANDRE KORPS

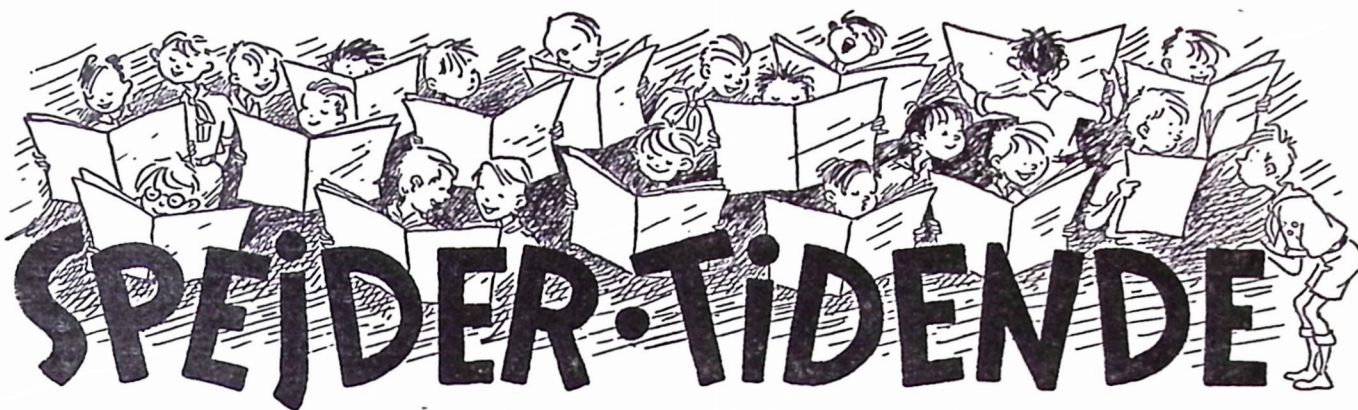
Har I det? Hvis ikke, så se at komme igang og I vil få megen glæde ud af det. I vor seniorgruppe har vi for ca. 1/2 år siden indledt et samarbejde med en roverpatrulje fra KFUM spejderne. Vi har haft week-ends og møder sammen, og det er vældig sjovt. Vi har haft nogle vældigt interessante og livlige meningsudvekslinger om spejdersport, om ungdomssløvsind, om korpsenes indbyrdes syn på hinanden o. s. v. Vi har dystet på ture, vi har siddet omkring kakkelovnen og sunget og frem for alt, vi har haft det dejligt.

Med venstre hånd
Birgit Bolwig,
seniorfører.

Fra landsskovmandslutneringen
— bygning af
TOMAHAWK-SHELTER

(Bjørn Glyng)

Spejdernyt fra nær og fjern

Redigeret af
O. Torup

BALBORETEN 1966

De smukt svungne pagodetage hæver sig, badet i projektorlyset, over vore hoveder. Under tagene og i træerne rundt om i tempelgården blusser japanske papirlamper festligt og oplyser transparenter med mystisk skrift og spraglede fisk, som svæver gennem luften, og gør det hele levende. Over portalen, der fører ud fra tempelgården, står ordet: BALBORETTE.

Sådan skriver »Bamse« om det arrangement, som Axelstad division traditionelt afholder den sidste lørdag i januar. Balboretten den 29. januar i år var den niende i rækken og holdtes på Statens Politiskole. Allerede kl. 18,30 begyndte pige- og drengespejdere, blå, grønne og gule, at myldre ind, mens Tatoo-orkestret varmede op, og kl. 19,00 gjaldede fanfaren, og faneborgen førtes ind foran scenen, hvorefter DC Hans Holm bød velkommen, og derpå overlod scenen til »The Harmony Boys«, der straks satte salens 650 spejdere i bevægelse med »Tivoli Boogie-Woogie«. Der var fra begyndelsen fest og fart over foretagendet.

Kl. 19,45 afløstes danseorkestret af et pigtrådsorkester »The Careless«, der spillede og sang, så det slog gnister i de drønende forstærkere, og efter at den første begejstring havde lagt sig, blev der twistet og shaket på livet løs. — Kl. 20,00 lagdes der ud med den første del af aftenens underholdning, stækepibemusik af fin kvalitet efterfulgt af sværdans, udført med stor

dygtighed af blå pigespejdere. Herefter gik det slag i slag med dansemusik, pigtråd og underholdning.

Der var sørget på bedste måde, ikke blot for de danselystne, men også for de tørstige og lækkersultne. Vejvisere førte ned til restaurationen i stuen, hvor der var dæmpet rød belysning langs væggene og stearinlys på bordene, som fik i snesevis af store, smukt farvede uroer, der hang ned fra loftet, til at bevæge sig og gøre rummet levende.

For dem, som holdt af at få et billigt (50 øres) grin, var der indrettet en mini-bio, hvor der blev spillet morsomme film non-stop aftenen igennem. — Især de mindre spejdere, som ikke mestrede dansen, forlystede sig i denne afdeling.

Kl. 23,00 blændedes projektorerne ned, de levende lys omkring scenen

blev tændt, og spejderne satte sig på gulvet, beredte på en munter afslutning på en vellykket aften. — Og den blev munter, navnlig de mindre spejdere morede sig over H. C. Andersens »Grantræet«, meget frit fortalt og dramatiseret. I pagt med tiden sluttedes der af med »Il silenzio«, solo på trompet.

Det, der især gør Balboretten, ballet for alle Amagers spejderdreng og spejderpiger, til noget særligt, er den fine ramme om arrangementet. Opbygning og dekoration af lokalene er meget fantasifuldt og dygtigt lavet og synes at blive bedre fra år til år. — Hvad kan det ikke blive til, når Balboretten til næste år har 10 års jubilæum?

bamse

Der deltog 650 spejdere i Balboretten!

Månedens spørgsmål

—fra II Højbjerg's tropsblad WACAU

TRÆNGER DU TIL BRILLER? *bo*

To spejdere fra...

— sådan lyder underskriften i et brev, som er sendt til »Spejder-Tidende«. Brevet var godt på vej hen imod den papirkurv, som bør være endestationen for alle anonyme breve, men ved nøjere eftertanke har vi besluttet os til alligevel at behandle det problem, som de to spejdere rejser.

De skriver, at de for længe siden har taget de prøver, som berettiger dem til at blive optaget på æressiden, og så nævner de, hvad de mener er grunden til, at de hidtil har ledt forgæves efter deres navne, og spørger så, om de selv må sende ind til »Nye navne til æressiden«.

Nej, det må I ikke! — Meddelelsen, om at I kan optages på Æressiden, skal komme fra jeres tropsfører, som sikkert hellere end gerne ser, at så mange af troppens spejdere som overhovedet muligt gør sig fortjent til optagelsen. — Måske har han allerede skrevet, måske er der sket en fejlekspedition undervejs eller måske er det den drønnert af en redaktør for »Spejder-Tidende«, som har snorksovet (og det kan udmærket godt tænkes). Der er i det hele taget mange muligheder for, at der kan være sket en fejl, som er gået ud over jer; men hvorfor vælge den første, den bedste. — Vi forstår godt, at I gerne vil på æressiden, og den skete fejl skal selvfølgelig rettes op, men... tag lige spejdersangbogen frem, slå op på nr. 155 (nr. 97 i den ældre udgave) og læs sidste vers. — Når det er overstået, så er vi vel enige om, at æressiden ikke kan tage jeres navne, så længe I ikke selv vil være dem bekendt?

Var det ikke en idé, om I skrev meddelelsen om de prøver, som I har taget, og at I derefter forelagde den for jeres TF til underskrift og afsendelse? — Han vil sikkert være glad for en håndsækning i skrivebordsarbejdet! — Og så glæder vi os til at se jeres navne på æressiden!

Torup

Velkommen i bladverdenen

I den stak af trops- og divisionsblade, som hver måned hober sig op på Magasinets redaktionsbord, er der altid nogle nye, som stikker hovedet op. Vi glædede os over denne gang at stifte bekendtskab med *The Condor*, 1. Aarhus trop, *Ild-Boret*, 1. Frederikssund trop, *Bjergets ekko*, Christen Skeels flok og trop, Herfølge.

Kongslejr-posten, Kongslejr div., *Bjoulf* divisionsblad.

Vi håber på massevis af stof og et godt samarbejde.

Økonomisk aktivitet

En københavnsk trop søger at skaffe penge i kassen ved indkassering af kontingentrestancer. Af tropsbladet fremgår det, at en enkelt spejder skylder kr. 308, så det skal nok blive til noget.

I Valdemar Sejrs kolonne afholdtes den årlige flaskeindsamling lørdag den 8. januar. — Resultatet blev 18.000 flasker eller godt 1200 kr.

Der er vist ingen tvivl om, at den sidste fremgangsmåde er den mest kontante.

En god idé, som du bør bruge

Hører du til dem, der har fået udleveret en refleksbrik, men som ikke vil gå med den, så læs her, hvad det norske »Aftenposten« skriver:

»Takket være en refleksbrik blev en 8-årig dreng fra Mjønes reddet efter at være gået vild i Bodinmarka. Drengen var taget ud i skoven, og da han ikke vendte tilbage til aftalt tid, blev hans forældre ængstelige og henvendte sig til myndighederne.

Da det var ved at blive mørkt, blev en helikopter sat ind i eftersøgningen, idet den med projektører afsøgte de områder, den overfløj. Efter et stykke tids forløb blev piloten opmærksom på nogle lysglimt og landede for at tage fænomenet nærmere i øjesyn. Han fandt da drengen sammenkrøbet bag et træ på en bakke. — Det var refleksbrikken, som drengen bar på sit tøj, der havde givet genskær, da projektøren fejede hen over terrænet.

Det frøs fem grader på dette tidspunkt, så man kan let forestille sig, hvad der ville være sket i løbet af natten, men nu endte alt godt, takket være refleksbrikken, der vakte opmærksomhed hos piloten.

Tag din refleksbrik på, når du om aftenen går hjem fra møde el. lign. Går du ad en vej uden fortov eller cyklesti, så anbring den på din højre side og gå — som du skal — i venstre, så vender brikken ind mod trafikken og er med til at skabe sikkerhed for dig.

BJØRNEKLOTUR 1966

I første week-end i februar afholder Vestsjællands division hvert år en såkaldt bjørneklotur, hvorunder nye skovmænd skal vise sig værdige til optagelse i bjørneklanen. Denne består af førere, rovere og skovmænd, som har været på bjørneklotur og bestået de dertil hørende »hårde« og »skrappe« krav. Som bevis derpå bærer de en bjørneklo i venstre skulderstrop. De skovmænd og rovere, som enten er med for første gang eller ikke klarede strabadserne det (de) foregående år, kaldes aspiranter; resten er »gamle klør«.

Lørdag den 5. februar mødtes vi på torvet i Fuglebjerg, som ligger ved landevejen mellem Slagelse og Næstved. Vi blev inddelt i hold på 4 mand, og hvert hold blev kørt et

Løsning af førstehjælpsopgaven

(side 68)

I vor barndoms drengebøger ville man have givet Hannibal et stykke træ eller en blykugle at bide i. Derpå trak man lidt i benet og surrede nogle træskinner forsvarligt fast omkring brudstedet. Så var manden klar til at marchere videre gennem junglen eller ødemarken eller hvor det nu foregik.

Det var en hurtig og nem behandling, men den havde sine svage sider. Nogle uger senere var benet i reglen sort og lugtede frastødende, og så måtte man igen have blykuglen og knivene frem.

I de danske bøgeskove er der ingen grund til at eksperimentere med skinner og blykugler. Hvis du mener, at benet er brækket, alarmerer du blot ambulancen og holder Hannibal varm og tør i ventetiden. En svær forstuvning bør også helst undersøges med røntgen på et sygehus, og der er ikke vundet noget ved, at du lægger støttebind og sager på ankelen.

Hvis Hannibal kan støtte på sin fod, kan du godt regne med, at det drejer sig om en lettere forstuvning, og den må du godt selv behandle med et fast støttebind og kolde omslag.

Er du i tvivl om, hvorvidt du skal tilkalde ambulance eller ej, står du dig bedst ved at gøre det.

Sifon.

sted hen for derfra at gå til det fælles mål, der lå i en skov. Undertegnede var sammen med Ole Andersen, Bubber og Lasse, og vi blev sat af ved en gård, hvorfra vi traskede af sted. Dagen i forvejen var det blevet »dejligt« tø- og tågevej, og nu begyndte det mindsanden at regne. Rigtigt spejdervej. Nå, vi gik på med krum hals for ikke at få reg i ansigtet, og efter et par »fejtrin« og sjokken rundt på forskellige og pjaskvåde skovveje nåede vi bestemmelsesstedet som sidste hold. Vi meldte os til og fik anvist lejr på den nøgne opblødte »campingplads«. Regnen strømmede ned, og der var én tør kvist at finde, men så heller ikke flere. Man skulle lave ild med ildbor, men hvor mange, der gjorde

DU·DAVDE·TIL·ZERE·S·SIDEN

RIDDERE

Snaphanerne, Radvig Stevns
SM Jens Rouff
PF Peter Vermehren Jensen

1. Nakskov
PF Casper Rasmussen
2. Hellig Anders, Slagelse
PA Elmer Jensen
Jens Jørn Østergaard Dahl
- Fortunen trop, Lyngby
PF Jan Norgaard
PF Steen Hansen
PF Uffe Thorlacius
PF Jan Leijonmarck

1. KL. SPEJDERE

- Glamsbjerg trop
PF Ole Rye Jensen
5. Sundby trop
PF Klaus Møller
 - Bellahøj trop
SM Jørgen Billetoft
 - Snaphanerne, Radvig Stevns
PF Peter Vermehren Jensen
PA Mogens Christiansen
 1. Nakskov
PA Jens Pedersen

NÆBBERE

3. Hellig Anders trop
PF Jørgen Petersen
PF Preben Nimb Sørensen
PA Niels Jensen
Torben Jensen
Steen Steffensen

1. Charlottenlund trop
PF Carl Henrik Bokkenheuser
PA Søren Dragsted

Claus Nar Trop, Farum
PF Terkel Birkholm Jacobsen

2. Hellig Anders, Slagelse
PF Ebbe Kajberg
Torben Benediktson
PF Helge Eigil Nielsen
PA Jens Vilh. Christensen
PA Jens Bjørn Andersen
Mogens Wismann
Peter Nielsen
Otto Christiansen
Mogens Østergaard Dahl
John Bendiktson

7. Aarhus
PF Niels Edwar Poulsen
PA Bent Kaare Christensen
PA Jørgen »Mac« Knudsen
Peter Mouridsen
Jens Chr. Østerlund
Christensen
PA Anders Marcussen

Kong Rings Trop, Rødby
Ole Bagge
Erik Matzen
Jørgen Jaszczak

Laksetropen, Randers
PA Hans Kromann
Uffe Poulsen

Grindsted trop
PF Erik Mikkelsen
PA Georg N. Kristensen
PA Chr. Haldbo
PF Poul Erik Petersen
PF Peter Poulsen
PF Thomas Nielsen

Lorenz Tuxen trop, Hørsholm
PF Ulf Paludan

Snaphanerne, Radvig Stevns
PA Mogens Christensen
Geert Nielsen

Wagandoo-stammen, Taastrup
PF John Hansen
Bent Ziegler

1. Nakskov
PF Niels Vallo
PA Ingvar Hansen
PF Steffen Rasmussen
PA Jens Pedersen
Carsten Christensen
PA Erling Jørgensen
Bent Harlung
Gert Kristensen
PA Fritz Heje Hansen
Søren Pedersen
PF Per Fornitz

Emdrup trop
PF Michael Dijk Jørgensen
PA Jon Samuelsen

ILDIBOR

2. Risskov
SM Leif Nielsen

AVANDRINGER

60 KM

Løren Tuxen trop, Hørsholm
PF Gong Nyrop
PA Allan Høite

1. Grindsted trop
PF Erik Mikkelsen
1. Sindal
Arne Riishøj
PF Helge Kornum

Redaktionen sluttet
den 27. februar 1966

det, er en anden sag. Man fik da ild og skulle til at lave mad, der for aspiranternes vedkommende bestod af Calcutta-carry. Det smagte godt, når man vel at mærke ikke kom for meget carry i. Bivuak skal der til, og den måtte man lave af dejligt vådt gran med is på. Det kunne rigtigt holde vandet ude. Og dog. Inde i bivuakken dryppede det sine steder lidt kraftigt, men skidt med det — man er jo skovmand. Ved 12-tiden (om natten) skulle de, der fandtes egnede til optagelse i bjørneklanen, ud på et lille løb som led i styrkeprøven; resten skulle gå i poserne. Selve løbet og den påfølgende optagelse er TOP SECRET. Kl. halv tre (stadig om natten) var vi færdige og kunne krybe i poserne. På dette

tidspunkt var regnen holdt op, og et par skovmænd, deriblandt undertegnede, lagde sig uden for bivuakken på en poncho, da der i det mindste var mere tørt derude end indendørs i bivuakken.

Næste morgen stod vi op kl. 9, nogle driverter først senere, lavede kaffe og franskrød med lovlig kraftig skorpe og var så ude at sondere terrænet. Lige før middag forlod skovmændene fra 3. Hellig Anders Trop i Slagelse valpladsen og gik mod Fuglebjerg. Undervejs ringede vi hjem efter »privatchaufføren«, der kom og hentede os; det var afslutningen på en våd, men dejlig tur.

Ole Skaarup,
3. Hellig Anders trop.

Vejledning i brandværn

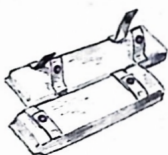
Den længe ventede nye udgave
Med mange illustrationer

82 sider **4,00**

KIT-KAT madkar, ideel form .. 22.25
Hylster 2.25
Kogerist 2.75

KIT-KAT feltflaske
med krus i hylster, komplet 25.00
Feltflaske – 1 liter 8.50
Krus – 1/2 liter 8.50
Hylster 8.50

KIT-KAT skulderpuder

Spec. skumgummi, der ikke suger vand
– indsyet i vandtæt sejldug. Dyrere
end mange, men meget bedre
pr. par 16.75

Webbing junior, tyndere med
skumnylon, pr. par 8.75

KORPSKONTOR:

Frydendalsvej 32, København V.
Tlf. ((01) 83) YE 3666 og 3650.
Kontortid: 8-16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSETS BLADE:

SPEJDESPORT
Lektor Svend Ranvig,
Kongebrovej 28, Sorø.
Tlf. ((03) 635) Sorø 857.
SPEJDERNES MAGASIN
Fuldmægtig Axel Skyllv,
Udsigten 18, Gentofte.
Tlf. GE (0133) 2719.

KIT-KAT udstyret

HAR NETOP I ÅR EKSISTERET I 25 ÅR
og skaffer sig hvert år flere og flere begejstrede til-
hængere. KIT-KAT er kvalitet fra A til Z.

KIT-KAT pakmidler af webbing

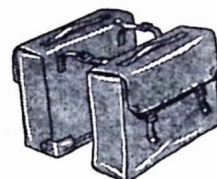
Det grundlæggende er meisstativet. På dette kan på-
spændes paksæk, rygsæk eller ransel alt efter turens
varighed. Man kan bygge sit udstyr op lidt efter lidt.

Meisstativ med skulderremme og taljerem ..	48.00
Paksæk uden remme	38.50
Paksæk med remme	47.00
Rygsæk uden remme	40.50
Rygsæk med remme	49.00
Ransel, lille model komplet	116.00
Ransel, stor model komplet	129.00

KIT-KAT cykeltasker

De stærkeste og mest vandtætte af alle. Af web-
bing og forsynet med håndtag. Meget rummelige
og fylder kun lidt, når de er tomme – pr. par 45.00

KIT-KAT skuldertaske

Af webbing med aftagelig skulderrem og særlige remme
til anbringelse på meis eller på et cykelstyr.

Uden kortetui 23.25

KIT-KAT kortetui med tryklåse til anbringelse på
skuldertasken 4.75

Blandt KIT-KAT's mange fordele fremhæver vi:

3 års garanti

Vandtæt (webbing)

Messingspænder (ruster ikke)

Samme ting mange anvendelses-
muligheder, f. eks. rygsæk som
cykeltaske.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . KØBENHAVN K Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Danmarksgade 3
Telf. (08) 13 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger